

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Krajská zdravotní, a. s.**, se sídlem Sociální péče 3316/12 A, Ústí nad Labem, zastoupený JUDr. Karlem Křížem, advokátem se sídlem Štefánikovo náměstí 1702, Chomutov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **HOSPIMED, spol. s r. o.**, se sídlem Malešická 51, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2013, č. j. 62 Af 74/2011 - 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 28. 5. 2013, č. j. 62 Af 74/2011 - 90, bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „stěžovatel“) ze dne 13. 10. 2011, č. j. ÚOHSR87/2011/VZ-16231/2011/310/ASc/JSI, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/KČe ve výrocích I. a III. o uložení sankce za správní delikt podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o veřejných zakázkách“). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel porušil zákonná ustanovení o řízení zejména proto, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí neobsahuje popis skutku, kterého se měl dopustit žalobce (dále jen „účastník řízení“), aby nemohl být zaměněn s jinými. Proto se krajský soud již nezabýval jednotlivými námitkami, jimiž účastník řízení rozporoval, že porušil ustanovení zákona o veřejných zakázkách.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že v bodu 1. výroku I. prvostupňového rozhodnutí bylo jasně a srozumitelně uveden popis skutku, když bylo popsáno,

že se účastník řízení správního deliktu dopustil tím, že „(...) neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoli provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení (...)“. Takto definovaný skutek není zaměnitelný s jiným skutkem, byť lze připustit, že mohl být vyjádřen detailněji. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je odkaz na ust. § 147 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách, podle něhož může zadavatel při respektování zásad uvedených v ust. § 6 citovaného zákona provést úpravy v uveřejněném vyhlášení. V takovém případě je povinen provedené úpravy uveřejnit podle odst. 1 až 3 citovaného ustanovení a oznámit provedení úpravy do 5 dnů ode dne jejího odeslání k uveřejnění všem známým zájemcům či uchazečům s uvedením důvodu. Stěžovatel poukázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, které skutečnosti mohly mít v dané věci podstatný vliv na zpracování nabídky s tím, že „(p)ředmětné úpravy zadávacích podmínek zadavatel provedl jednak formou dodatečných informací č. 1 až č. 3, rozeslaných dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, jednak zveřejněním opravného oznámení v ISVZ-US a v Úředním věstníku, aniž by však současně prodloužit lhůtu pro podání nabídek“. V bodě 32. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno, že „(z)adavatel v šetřeném případě tedy nedodržel povinnost stanovenou v 40 odst. 6 zákona, tj. přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek, pokud provede úpravy v uveřejněném vyhlášení podle § 147 odst. 8 zákona, přičemž povaha provedené úpravy mohla mít z výše uvedených důvodů podstatný vliv na zpracování nabídky potenciálními dodavateli, a to jak z hlediska její úplnosti, tak i z hlediska jejího hodnocení. Tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit i výběr nejbodnější nabídky, neboť zadavatel neposkytl potenciálním dodavatelům časový prostor pro zvažování možné účasti v zadávacím řízení na základě úpravy zadávacích podmínek a tedy i pro případné zpracování a podání kvalifikované nabídky, která by tak mohla konkurovat nabídce, podané vybraným uchazečem“. Také v souvislosti s formulací bodu 2. výroku I. neexistují pochybnosti o neurčitosti uvedeného výroku a o možné zaměnitelnosti skutku se skutkem jiným. Stěžovatel proto vyslovil nesouhlas se závěrem krajského soudu, podle něhož ani tato část výroku neobsahuje relevantní skutkovou větu, když je navíc doplněna o odůvodnění v bodech 33. až 42. Je tak zřejmé, za jakou konkrétní úpravu v uveřejněném vyhlášení je účastník řízení postihován. Stěžovatel rozlišil změny zadávacích podmínek, které lze považovat za změny formální, od změn, které mohly mít na průběh zadávacího řízení podstatný vliv. Krajskému soudu tudíž nic nebránilo v přezkumu námitek účastníka řízení. Stěžovatel také poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutí je nutno posuzovat ve spojení s navazujícím druhostupňovým rozhodnutím, v němž byly příslušné závěry dále rozvedeny. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Pokud stěžovatel shledal nějaké jednání účastníka řízení netransparentním, měl ve svém rozhodnutí vyložit, v čem taková netransparentnost spočívá. Obecné formulace použité stěžovatelem však mohou být použity prakticky pro jakoukoli myslitelnou situaci. Stejnými slovy i úvahami by mohl být odůvodněn i výrok opačný, přičemž by na odůvodnění nemuselo být nic měněno kromě vynechání slabiky „ne“ ve slově „neprovedl“. Proto účastník řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V dané věci byl výrok I. prvostupňového rozhodnutí formulován takto: „Zadavatel Krajská zdravotní, a.s., IČ 25488627, Sociální péče 3316/12A, 401 13 ústí nad Labem, se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, tím, že I.1 nedodržel povinnost stanovenou v § 40 odst. 6 citovaného zákona, neboť neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoliv provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení, I.2 nedodržel postup stanovený v § 6 citovaného zákona tím, že nepostupoval transparentním a přezkoumatelným způsobem při posouzení nabídky vybraného uchazeče

pokračování

ve smyslu ustanovení §§ 76 a 77 téhož zákona, přičemž výše uvedené postupy zadavatele mohly podstatně ovlivnit výběr nejvýhodnější nabídky a zadavatel uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem.“

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že výrok rozhodnutí je esenciální součástí správního rozhodnutí, protože je to právě výroková část rozhodnutí, v níž jsou konstituována nebo deklarována práva a povinnosti účastníků řízení. Ve správních rozhodnutích vydaných v oblasti správního trestání pak musí být výrok formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně zřejmé, jakého správního deliktu (z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace) se účastník řízení dopustil a jaká mu byla uložena sankce (viz např. rozsudky ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, a ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, v oblasti správního trestání vyplývá požadavek na určitost a přesnost výroku správního rozhodnutí jednak z obecných ústavních principů (např. čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, podle něhož je možno státní moc uplatňovat pouze způsobem, které stanoví zákon), jednak ze zákona.

I v oblasti správních deliktů se uplatní analogicky trestněprávní úprava. K důvodům, proč tomu tak je, se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz: *„Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které broží za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.“* Na základě této argumentace pak Nejvyšší správní soud dovodil, že při trestání za správní delikty se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů a dospěl k závěru, že je vyloučen vícečinný souběh deliktů tam, kde se ve skutečnosti jedná o delikt pokračující, hromadný, případně trvající. Obdobně tedy musí být trestněprávní teorie i praxe použita při posuzování otázky, zda se v daném případě jedná o jednočinný souběh více správních deliktů nebo zda jde o souběh pouze zdánlivý. Ukládá-li správní orgán pokutu za více správních deliktů, jak je tomu v daném případě, je povinen analogicky použít i absorpční zásadu zakotvenou v ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl: *„Judikaturou ve správním soudnictví bylo v minulosti (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 226/95) přípustěno užítí analogie legis, pokud jde o případy reálné konkurence (vícečinného souběhu) správních deliktů při nedostatku speciální právní úpravy, tedy aplikaci tzv. absorpční zásady. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a ke jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno). Pokud tedy krajský soud v rozhodnutí připustil, že je možno uložit za sbíhající se delikty jeden (úhrnný) trest, a to za delikt nejpřísněji trestný, pak připustil aplikaci zásady absorpce sazeb. Použití této zásady tedy má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce, což nic nemění na tom, že delikvent bude uznán vinným ze spáchání více správních deliktů.“* Dále lze odkázat na rozsáhlou argumentaci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Afs 7/2008 – 204, www.nssoud.cz, a judikaturu navazující.

Výše uvedené závěry o analogickém užití trestněprávní úpravy se tedy plně uplatní v posuzované věci, neboť porušení povinnosti založené zákonem o veřejných zakázkách je jiným správním deliktem. Náležitosti výroku rozhodnutí o takovém správním deliktu nestanoví tento zákon ani jiný právní předpis. Jinak je tomu např. u § 77 zákona o přestupcích“ nebo v § 120 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), kde jsou přesně vymezeny náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku a trestném činu. Oblast jiných správních deliktů zákonem vymezení náležitostí výroku postrádá a zpravidla odkazuje na zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který v ust. § 68 odst. 2 vymezuje náležitosti výroku tak, že musí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků.

Otázkou, jakou míru specifikace vyžaduje pojem „řešení otázky, která je předmětem řízení“ a zda skutečnost, že zákonodárce nepodrobil řízení o jiných správních deliktech úpravě řízení v přestupkovém zákoně či ji samostatně neupravil stejným způsobem, mohla založit důvod pro odlišnost v náležitostech popisu skutku a jeho místa v rozhodnutí, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Rozšířený senát v něm dospěl k závěru, že v právní úpravě jiných správních deliktů takový záměr nelze vysledovat, a proto neexistuje žádný racionální důvod, proč by na výrok o jiných správních deliktech měly být kladeny výrazně nižší požadavky než je tomu v přestupkovém řízení, a to zejména s ohledem na skutečnost, že obě oblasti shodně náleží do oblasti správního trestání. Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Pouze z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena. Závěr o nezbytnosti přesné specifikace jiného správního deliktu (z hlediska věcného, časového a místního) plně koresponduje i s požadavky čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Rozšířený senát uzavřel, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Požadavek na dostatečnou specifikace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu není samoučelný. Je nezbytný proto, aby postihované jednání nebylo zaměnitelné s jiným a aby tak nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se již ve svých rozhodnutích zabýval požadavkem určitosti výroku rozhodnutí stěžovatele o jiných správních deliktech. V rozsudku ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007 – 479, posuzoval výrok, ve kterém bylo deliktní jednání účastníků řízení vymezeno takto: *„v období od 28. 5. 2001 do 30. 11. 2001 určovali ve vzájemné shodě prodejní ceny automobilového benzínu Natural 95 u svých čerpacích stanic“*. A dospěl k závěru, že *„(v)ýrok je sice formulovaný velmi stručně, nicméně zcela splňuje podmínku odlišení od jiného skutku. Stručnost výroku rozhodnutí v souzeném případě neobrožuje meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí. Stručnost tu nepředstavuje pochybení s takovým stupněm intenzity, který by byl schopen zasáhnout zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ve výroku je specifikována doba skutku, jakož i to, že šlo o jednání ve vzájemné shodě (nikoliv o dohodu v užším slova smyslu), a že toto jednání se týkalo prodejních cen zde specifikovaného automobilového benzínu u čerpacích stanic účastníků správního řízení. Je tedy určen i obsah těchto jednání. Nesporné by bylo vhodnější, aby bylo blíže popsáno i to, v čem spočívala tato koordinace (např. vzájemná jednání), byť na rozdíl od kartelových dohod v užším slova smyslu je takové vymezení v rozsahu odpovídajícímu výroku rozhodnutí dosti obtížné. Navíc se často závěr o jednání ve vzájemné shodě opírá jen o nepřímé důkazy, což rovněž ztěžuje bližší*

pokračování

konkretizaci. Proto i přes uvedenou výhradu vhodnosti splňuje formulace výroku napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu základní požadavek nezaměnitelnosti s jiným skutkem.“

Obecně tak platí, že není nutné, často ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Nicméně je nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu.

Podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.

Při ukládání sankce za jiný správní delikt podle tohoto ustanovení je tak nezbytné ve výroku uvést: a) jaký postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách pro zadání veřejné zakázky pachatel nedodržel, b) jakým jednáním pachatele k nedodržením postupu stanoveného zákonem došlo.

V posuzované věci byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí bezesporu splněn první výše uvedený požadavek, když je uvedeno ve výroku I.1., že účastník řízení nedodržel povinnost stanovenou v § 40 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách a ve výroku I.2., že nedodržel postup stanovený v § 6 téhož zákona při posouzení nabídky vybraného uchazeče podle § 76 a § 77 citovaného zákona.

Co se týče vymezení jednání, kterým k nedodržení postupu stanoveného zákonem došlo, je ve výroku I.1. prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že účastník řízení „*neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoliv provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení*“. O jaké konkrétní úpravy uveřejněného vyhlášení, jejichž provedením účastník řízení porušil povinnost stanovenou v ust. § 40 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, již správní orgán v tomto rozhodnutí nespécifikoval. Z jeho odůvodnění přitom vyplývá, že účastník řízení provedl několik úprav v uveřejněném vyhlášení. Dopisem ze dne 10. 10. 2008 poskytl dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, dodatečné informace k zadávacím podmínkám, kde upravil dobu plnění veřejné zakázky a nově specifikoval předpokládaný časový průběh jednotlivých etap. Rovněž zde oznámil změnu adresy kontaktního místa, na kterém lze získat zadávací dokumentaci a zaslat nabídky, a v příloze připojil upravený text návrhu smlouvy. Dále nedatovaným dopisem odeslaným dne 16. 10. 2008 poskytl dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, dodatečné informace k zadávacím podmínkám, ve kterých oznámil změnu specifikace předmětu plnění. Dne 20. 10. 2008 uveřejnil v informačním systému o veřejných zakázkách a dne 22. 10. 2008 v Úředním věstníku EU úpravu uveřejněného oznámení, ve kterém změnil předpokládané termíny realizace veřejné zakázky a snížil cenu zadávací dokumentace a změnil adresu kontaktního místa, na kterém lze získat zadávací dokumentaci a zaslat nabídky. Nedatovaným dopisem odeslaným dne 20. 10. 2008 poskytl účastník řízení dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, další dodatečné informace k zadávacím podmínkám, ve kterých upřesnil změnu specifikace předmětu plnění. V bodě 31. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stěžovatel uvedl, že posoudil jako úpravy podstatné pro průběh zadávacího řízení „*zejména změny v předepsané lhůtě, která měla přímou vazbu na vypracování harmonogramu realizace veřejné zakázky, který byl v rámci důležitosti „plán organizace zakázky“ předmětem hodnocení nabídek, dále změny v úpravě technické specifikace (parametrů) u dvou položek předmětu plnění a rovněž doplnění textu návrhu smlouvy. Jedná se o skutečnosti, které mohly mít podstatný vliv na zpracování nabídky, a to jako aspekty, které rozhodovaly jednak o úplnosti nabídky ve smyslu požadavků zadavatele na předmět plnění a jednak i o hodnocení nabídky v rámci důležitosti hodnocené. Předmětné úpravy zadávacích podmínek provedl*

žadavatel jednak formou dodatečných informací č. 1 až č. 3, rozeslaných dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, jednak zveřejněním opravného oznámení v ISVZ-US a v Úředním věstníku, aniž by však současně prodloužit lhůtu pro podání nabídek“. V bodě 32. pak stěžovatel dospěl k závěru, že účastník řízení nedodržel povinnost stanovenou v § 40 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, přičemž *„povaha výše uvedené úpravy mohla mít z výše uvedených důvodů podstatný vliv na zpracování nabídky potenciálními dodavateli, a to jak z hlediska její úplnosti, tak i z hlediska jejího hodnocení.“*

Z výše uvedeného je tak zřejmé, že správní orgán ve výroku I.1. prvostupňového rozhodnutí nevymezil, kterou konkrétní úpravou nebo úpravami v uveřejněném vyhlášení účastník řízení nedodržel zákonem stanovený postup. Lze souhlasit s krajským soudem, že není jasné, jaké další úpravy, používá-li stěžovatel při nekonkrétně formulovaném výroku v rámci odůvodnění jejich demonstrativního výčtu, považuje za podstatné, a tedy za takové, jimiž účastník řízení postup upravený v ust. § 40 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách porušil. V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu stěžovatel poukázal na to, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl rozlišeny změny zadávacích podmínek, které lze považovat za změny formální, od změn, které mohly mít podstatný vliv na průběh zadávacího řízení. Tak tomu ovšem není. Stěžovatel v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl pouze dvě úpravy, které zejména považoval za podstatné pro průběh zadávacího řízení. Bylo však třeba, aby přesně vyznačil, kterou z úprav v uveřejněném vyhlášení považoval za rozpornou se zákonem, a to přinejmenším uvedením jejich data a popisu ve výroku rozhodnutí. Přesný časový údaj je nutný zejména u deliktů, kdy je časové vymezení právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty.

V části výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí je vymezeno jednání, kterým došlo k nedodržení postupu stanoveného zákonem, tak, že účastník řízení *„nepostupoval transparentním a přezkoumatelným způsobem při posouzení nabídky vybraného uchazeče ve smyslu ustanovení §§ 76 a 77 téhož zákona“*. Zde je zcela opomenuto skutkové vymezení jednání účastníka řízení, neboť není uvedeno, jakým konkrétním jednáním se účastník řízení porušení zákonem předepsaného postupu dopustil. Popisem skutku se rozumí slovní forma, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Je to tedy jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66, www.nssoud.cz). Přitom z výše citovaných judikátů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že popis skutku takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným, musí být obsažen přímo ve výroku rozhodnutí. Za této situace není rozhodné, zda je takové jednání přesně popsáno v odůvodnění rozhodnutí. Nelze tak souhlasit s argumentací stěžovatele, že doplnil tuto část výroku v bodech 33. až 42. odůvodnění, protože teprve na tomto místě poprvé popsal postihovaný skutek takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným, tedy zejména uvedl, kdy přesně a jakým konkrétním jednáním se účastník správního deliktu dopustil. Nejednalo se tudíž o žádné doplnění.

Z výše uvedených důvodů krajský soud dospěl ke správnému závěru a jeho rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů

pokračování

nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi řízení ani osobě zúčastněné na řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. listopadu 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu